

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΕΝΟ

Στεριανό άγεράκι ανάλαφρο, άπαλό, δημοσόλο, χαμηλώνει και φιλεί χιιδεντικά και αυλακώνει τη θάλασσα, σαν με φτερό πεταλούδας, και κινωτάκι άδύνατο, σαν κουρασμένο, ξεψυχή άφροσσεφανωμένο, μελφδικό, άπάντο στην χολοκαστριμένη άμμουδιά της γλαστής άχρογοαλιάς.

Πολλά βαρκάκια, τόσα σημεία μελανά, σαν στίγματα, άπάντο στο καταγάλασο, θαλάσσιο σεντίιι, σγίζουσι, έδω κ' έκει, την ήρεμη, τη γλαστή επιφάνεια του εύμετάβολου στοιχείου, του όποιου τό γαλανό χρόμα, στον άφθαστον όρίζοντα πέρα, σμίγει και γίνεται' ένα με τό διάφανο χρώμα τ' ουρανού. 'Ο ήλιος, με όλη του τη φωτεινή μεγαλοπρέπεια, χύνει και σ' όληντα παντού τό ζωοπάροχο, τό εδωρεγτικό τόν θάλπτος με θεϊκή γενναιοδωρία.

'Ο ναυτικός κόσμος του νησιού βρίσκειται σέ ταραχή, και συγχίσηση. 'Η άχρογοαλιά μοιραϊκάει από γυναίκες, άνδρες και παιδιά. Ατά κωλονται και παιζογελούνε και ηιδούνε και τρέχουνε στην άμμο άπάντο, ένώ ή καρδιά έκείνουν που έπαισαν να εινε παιδιά, εινε γεμάτη από ένα αισθημα σαν χαροπότο, όποτο όμως πολυ δουράζει και με λύπη. Μόντο των παιδιών ή ζωή από παιχνιδία άρχινά και σέ παιχνιδία τελειώνει και δεν την μέλλει καθόλου την ήλικία αύτη γιά τήν τρικυμία όπου βράζει μέσα εις τες καρδιές εκείνωσιν που επάσανε να εινε παιδιά. Και εινε γεμάτη ταραχή και συγχίσηση ή καρδιά των μεγάλων, γιαι εινε άποκαρτετισμού ήμερα, όπου θα χυθούσε όάκρνα γλυκά και πικρά στον ίδιο καιρό. Στιγμή όπου γεννά ένα αισθημα άνέπραστο, άπροσδιορίστο, και όπου πολλές φορές μοιάζει με δυστυχία.

'Ηρθαν πολλές ν' άποκαιρετίσουνε γονείς, άνδρες, άδελφια, μπορεί και τής καρδιάς φίλους. Τρία τέσσερα βαρβαρικά φεύγουνε στα ζένα. Οι ναύτες, διακοσμένοι, όρχιουνε βυτερνή ματιά σ' αγυπημένα βουβά του νησιού των, με μά παράλληλη άφρων, και γι' αυτό προ θερηά ακόμα, στην Παναγιά και τον 'Αι - Νικόλα, να τ' υς άξιώση να γυρίσουνε στο τρισπόθητο, στο φτωχικό τους νησί. Κυττάεστε ; Έκει μάγουλα διακρυβρεχτα, έδω μαντήλια που άποκαιρετίουνε με τισ που έγκάρδιες εχές... Μά και μυστικο πόθοι που ή δειλία εκρατούσε θαμμένους σαν μύθο πολύτιμο, στήσ καρδιές μέσα, αναβλύδουν άξερνα και χελιδά άτολμα εως τότε, φανερώνουνε τά μυστικά καρδιάς πληγωμένης.

***

'Η Μαρίνα σέκεται μονάχη παράμερα, μισοκλαμένη. Εινε πολυ όμορφη, μά όρφνη και φτωχή και μόνη έλπίδα έχει τον 'Ανδρέα τό ναύτη, που τον άγατά θερμά και που τής ύποσχέθη να τή πάρη. Εινε λυπημένη, γιαι ό 'Ανδρέας πολλές φορές τής υποσχέθηκε και δε φούλαε τό λόγο του.

Τώρα κατέβηκε να τόν άποκαιρετίση γιά ύστερη φορά. Έκείνος σέκεται παρέκει κοντά σέ μιά άλλη, την μεγαλόσωμη και τόλημη ή 'Αννέα. Δεν έχει την όμορφιά της Μαρίνας, ή 'Αννέα, μά εινε πλούσια και ό πατέρας της τής τον ύποσχέθηκε τον 'Ανδρέα, που ή κόρη του θέλει να τόν άρπάξη από τη Μαρίνα, κλειότερο από πέισμα, παρ' από άγάτη.

'Η Μαρίνα όρχιτε μιά ματιά στή θάλασσα, που θα πάρη γοήγορα τον άρχιπο της και μιά ματιά σ' εκείνον, που τόν βαστά ή άλλη κοντά της, μιά ματιά ήμερη, γεμάτη άγάπη και καρπίπνο, γιαι ξέρει πως έχει έχθρό δυνατό γνωρίζει και του 'Ανδρέα τον άδύνατο, τον άτιλομο χαρακτήρα και τρέμει ή φτωχή, ή όρφνη Μαρίνα.

Ση λγάνα ή 'Αννέα έφυγε περφηφανη με τό κεφάλι ψηλά, βέβαιη γιά τή νίκη της, και ό 'Ανδρέας έλληρήσισε τη Μαρίνα.

— Έγες γιά, Μαρίνα' τής ειπε.

— Στο καλό, 'Ανδρέα' ή Παναγιά ή Τουρλιανή να σέ φέρη, έπρόσθεσε με ταραχή, που δεν μπορούσε να κούψη.

'Ηταν πολυ όμορφη, πολυ έλκωσική ή Μαρίνα, μάλιστα τη στιγμή εκείνη.

— 'Ο 'Ανδρέας έταράχθηκε.

— Τι έχεις ; την ερώτησε.

— Φοβοθύμ, 'Ανδρέα...

— Ποιόν ;

— Τήν 'Αννέα... έμένα θα με ξεχάσής... ειπε με τόση γλυκάδα και με τόσο παρόλονο, που ό 'Ανδρέας έσυγκρινεκα βαθεία, γιαι αισθάνθηκε τό φατίξμό του.

— Μαρίνα ! να με ποιά ή θάλασσα, άν σέ ξεχάσω... τής ειπε μ' ένθουσιασμό, κρατώντας τό χέρι της.

Και δεν έλεγε ψεύματα τη στιγμή εκείνη.

— Αχ ! μήν άμόνης ! ειπεν ή Μαρίνα. 'Ο Θεός να σέ φυλάει... και ό,τι γενή, άς γενή, έπρόσθεσε με περισσότερη θερμη και σαν να φοβόφηνε πολυ την ώρα εκείνη.

— Νό με φά' ή θάλασσα, Μαρίνα, άν σέ ξεχάσω, ξεαναίπειν

ό 'Ανδρέας και έφυγε τρεχάτος... ετραβήθη και ό κόσμος κ' έμειναν μόνο τά παιδιά με τες φωνές και τά γέλοια των, και ή Μαρίνα διακρωμένη να βλέπη τό βαρβαάκι, που έπαιγε μακριά στα ζένα τη μόνη της έλπίδα.

'Η 'Αννέα δεν άνησχει καθόλου' ξέρει τη

= ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ =

Μόλις πρό 30 ετών περίπου, άρχισαν να παιζουν άνδρες και γυναίκες μαζί στή θέατρα της 'Ιαπωνίας. Πιρρογουμενός άπηγορευέτο τό τουτόν. 'Επειράτη δε κατοίν διαταγής ή μάλλον άδείας του αυτοκράτορος της 'Ιαπωνίας καθίστώσης γνωστόν, ότι δύναται να παιζουν επί τής σκηνής ταυτορόνως μετά των άνδρών και γυναίκες ήθοποιοι. Πιρρογουμενός αι 'Ιάπωνες ήθοποιοι περιορίζοντο να λαιψασ, χωριστά οι άνδρες και χωριστά αι γυναίκες, επομένως και εις τά δράματα των δυσκόλος ήδύνατο κανείς να εψη τον έρωτα.

***

'Όρφον ποτόν διά τους ταξειδούοντας — ιδίως τό καλοκαιρι — άναψυκτικόν, εύάρεστον και διηροβεστικόν, εινε ή καφεϊνή, άνακινεμένη με ζάχαρι και νερό. Πρέκει, έννοείται, να λαμβάνεται εις τό δέκατον του γραμμαρίου, με τετραπλασίαν ζάχαριν. Και χωρίς νερό εινε άξιολογώτατον μίγμα.

***

Και κάτι δικό μας. 'Όλας τās ζένας γλώσσας που μιλουσ ό άειμνήστος Σληνιν ταις έμάθειεν προσλαβώνων υπηρέτας όμιλουσ τισ την γλώσσαν που ζήτουςε να μάθη.

***

'Η πολυγαμία εινε κοινοτάτη και στους μαρομόνους. Λαμβάνουν έκατος αυτών 10 και 20 και 30 συζύγους. Πρό ετών μάλιστα ή 25η συζυγος του άρχηγου των Μαρομόνων Βούγαμ Γιούγγκ, ξεδόκσε εις τόμον τās έντυπώσεις της άπο την ζωήν εις τό χαρμόμον τό συζύγου και αυθέντου της !...

***

Στη Γερμανία πολλοι γιαιτροι άκριβοπουλουνε εις άλλους, γιαιτρούς την πελατεϊαν τους !

***

'Η τews αυτοκράτειρα της Γερμανίας ειχεν ανάλαβει υπό την προστασίαν της τά λαϊκά μαγειρεία, τό εκαιε δε από ένδιαφέρον προς τόν λαόν γιά να τρωγει φτηνώ και καθαρό φαγητό.

***

Γιά τους ζυθοπότας :

'Η Γερμανική πύθα εινε πολυ έλαφροτέρα της 'Αγγλικής, ή όποία περιέχει πολυ οινόπνευμα.

***

Στην 'Αγγλία ύπάρχουν Τράπεζαι «της δεκαίρας» λεγόμεναι, εις τās όποιας οι άποροι καταθέτου τά μικρά των άποταμειώματα και όταν τους τύχει άνάγκη τά παραλαμβάνου.

***

'Ο Βίσμαρκ ήθανέτο προερίαν άντιπάθειαν προς τās συστημένας επιστολάς. Και τουτό διότι όλες αι άπειλητικές επιστολάς ταις όποις έλάμβανε άνωνόμως, ήσαν συστημένες.

***

'Όταν έλεγει στον Βίσμαρκ να προφυλάγεται κατά των δολοφόνων, άπαντούσε : « Έχω άρκέτας έργασίς. Αυτην άς την ανάλαβη ό Θεός ! »

Συλλέκτης

δική της τη δύναμη, ξεύρει την άδυναμία της Μαρίνας και του 'Ανδρέα τον χαρακτηγή και εινε βέβαιη γιά τή νίκη της' και έχει την άπονια να δείχη στη Μαρίνα, την ύπεροχη της. Συχνά περνά ά τό τό σιτάκι της Μαρίνας καταστούσθη, περφηφανη, σαν να δειλη να ταπεινώση τη φτωχή που έτόλμησε ν' άγαπήση και να θελήση εκείνον, που αγαποσθε και ήθελε κ' αύτη. 'Η Μαρίνα εκαινε πως δεν την ήβλεπε με άμα την άπαντούσε δεξο, έλοξοδορμουσθε κ' έφυγε τρεχάτη, σαν που φεύγει καιρυβεται τό μικροπούδι στου γεραικού τόν ισκιο.

Και δεν ειχε άδικο να φοβάται ή Μαρίνα. Στο γύρισμα του χρόνου, έγύρισε ό 'Ανδρέας στον τόπο του, και ή Μαρίνα τον κάκου τον έπεριμενε. 'Η 'Αννέα, ό πατέρας της με τά πλούτη και τ' αγαθά του, τόσο πειραμοιο, εδάμωσαν τον άδύντο ναύτη και ή Μαρίνα έλησημονήθηκε μαζί με τον όρκο του.

'Η Μαρίνα εκαιφε, μά χωρίς ήμω, δεν μπορούσε να θυμώση' έλυτήθηκε μόνο, γιαι ήξευε πως ό 'Ανδρέας εκαιόπεσε.

Και αλήθεια' ή 'Αννέα ήταν και περφηφανη και σκληρή και δεν πέρας πολυς καιρός, που ό 'Ανδρέας έμτανόνης γιά την πράξτου. Μά δεν ειχε την τόλημ ν' άντικρύση την άδικημένη Μαρίνα, τό θησαυρό που επαργωνώσθε σ' έφυγε στα ζένα λυπημένος, τόσο λυπημένος, που ή ζωή του έφαντόνε βαρεία.

'Όστερα από λίγο καιρό, μέσα στα θύματα μιάς φοβεράς φουρτώνας ήταν και ό 'Ανδρέας...

'Η 'Αννέα τον εκαιφε κατά χροές και γοήγορα παρηγορήθηκε.

Συχνά, πολυ συχνά τότενημάτια και χύνει δάκρυα πικρά στη μνήμη του με άλλη γυναίκα άπαρηγορητη, όρφνη, φτωχή και άμορη, ή Μαρίνα...

Π. Α. 'Αξιώτης

